

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

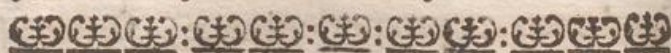
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 17. De præcepto Eleemosynæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Julius.

DIES XVII.

De Præcepto Eleemosynæ.

I.

Eleemosyna opus est obligationis, & non solum condecenciæ. Deus id suasisse non contentus, etiam præcipit; cum ad inferorum pænas condemnet eos, qui hinc deficiunt: *Esurivi enim, inquit Servator in persona pauperis, & non dedistis mihi manducare. Ite igitur in ignem æternum.* Hoc torum scelus erat perversi illius divitis. Evangelium certè non memorat, eum fuisse violentum, vel injustum; sed in pauperes durum: atque hoc satis est, ut inferorum barathro mancipentur. Debitum divinæ Majestati tributum præstare de nostris bonis debemus: quod cum ipsi opus non sit, omne suum jus in pauperes transfert. Hoc est unicum illud sacrificium, quod Deus à nobis in posterum exigit; nempe Sacrificium misericordiæ, omnibus alijs per novā legem abolitis: sed hoc sacrificium misericordiæ in pauperes est sacrificium justitiæ, quod Deo debemus. Ac proin Eleemosynam non facere, furari est. Hoc est illud tributum, quod

Honora Dominum de
tua substantia. Matth.
23. 1. & 4.
Misericordiam volo,
& non sacrificium.
Matth. 9.
v. 31.
Eleemosynam pauperis
ne de fraudes.
Eccl. 4. 1.

quod Deo, ut supremo nostro Principi pen-
dimus; pauperes sunt tributorum exacto-
res; eorum manus sacrum ipsius aerarium :
tributum eis negare, est contra Principem
suum rebellare: dives bonorum suorum
nonnisi Oeconomus; Deus verò eorum
Dominus est. Oeconomus furatur Do-
mino, si bona ipsius alendæ ejus familiæ
non impendat.

Julius.

*Manus pat-
peris Gaze
phylacium
Christi
Chrysoft.*

II. Pauperibus stipem elargiri debemus,
ut Providentiam divinam quodam modo
eximamus obligatione, quæ ei incumbit:
Deus cum sit Pater omnium hominum,
providere tenetur eorum sustentationi:
quod quidem per seipsum præstare posset,
si bona æqualiter divideret hominibus:
sed regulæ sapientiæ ipsius cum hac æqua-
litate non conveniret: si enim inter illos
æqualitas foret bonorum, potestate quo-
que æquales esse vellent; nec ulla foret in-
ferioris erga superiorem submissio; nec,
quod inde sequitur ullus ordo: necessa-
rium proinde fuit, ut saltem pauperibus
certus fundus tribueretur. Ubinam is es-
se potest, nisi in misericordia divitis? an
non Deus eum necessariò ad hoc obligare
debebat? id enim nisi fecisset, pauperem
omni certo fundo destitutum reliquisset,
& quod sequitur, certum quoddam genus

Julius.

1. Cor 8

v. 12.

juris de providentia divina conquerendi eidem tribuisset? *Abundantia vestra*, (nempe divitum) inquit Apostolus, *illorum* (pauperum) *inopiam suppleat*: & *superflua divitis sunt necessaria pauperis*. Ea proin ei negare, quodammodò furari est. Panis iste, qui apud te corrumpitur; argentum illud, quod inutile tibi est, tuum non est, inquit S. Basilius: si pauper ob defectum auxilij perit, tu de morte ipsius reus es: *non parvisti, occidisti*. Ipsiùs miseria vindictam à Deo petit adversus duritiem tuam, & ipsam adversus te misericordiam armat. Si verò misericordia ipsa te damnat, quò confugies?

III. Duritia divitum rationibus, ad se purgandam, nunquam caret. Tempora, inquiunt, misera sunt. At ob hanc ipsam rationem pauperes plus pati debent, tuâque ope magis indigent. Et cur tempora sunt misera, nisi quia tu ipse miser, nempe peccator es; qui verò iram divinam mitigare faciliùs, ejùsque misericordiam tibi conciliare potes, quàm misericordiam exercendo? miseriae temporum non recordamur, ubi luxui, cupiditatique nostrae indulgendum: misera nunquam sunt, nisi ubi Christo aliquid elargiendum, ejùsque superflua impendenda. Sed, ubi est, inquiunt, su-

superfluum quid? nemo hodie superflua ^{Julius}
habet: superfluum nihil est avaritiæ, vani-
tati, ambitioni; at multum modestiæ, &
charitati: moderare huic cupiditati, & su-
perflua invenies; recordare, te Christia-
num esse, & hoc ipso nomine obligari ad
renuntiandum luxui, & pompis sæculi:
invenies in hujus renuntiationis praxi, ad
quam obligaris, fundum sufficientem, quo
pauperum necessitati provideas: lusus, &
vitæ intemperantia multas familias ad in-
citas reducere; at, putasne ullam unquam
fuisse, cui misericordia in pauperes nocue-
rit? & quàm multi inveniuntur, quos ea
in pristinum felicitatis temporalis statum
restituit?

*Certas statue, si per conditionem tuam licet,
Eleemosynas elargiri: copia bonorum tuorum,
& pauperum necessitas regulæ instar tibi sunt.*

*Declina pauperi sine tristitia aurem
tuam, & redde debitum tuum. Eccli. 4. 8.*

*Fidem tuam interroga, vide, si velis illi
credere: an securus es de servo tuo, & so-
licitus es de Domino tuo. Aug. in Psal.*

